

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Libora Duľu a JUDr. René Štepánika na neverejnom zasadnutí dňa 4. júna 2013 v Bratislave v trestnej veci proti obvinenej **A. S., rod. K.**, pre pokračovací zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a iné, o dovolaní obvinenej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 6. septembra 2012, sp. zn. 4 To 52/2012, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvinenej **A. S., rod. K. sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 24. novembra 2011, sp. zn. 1 T 109/2009, bola obvinená **A. S., rod. K.** (ďalej len **A. S.**) uznaná vinnou z pokračovacieho trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. c/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 a pokračovacieho zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov účinného od 1. januára 2006 na tých skutkových základoch, že

I. vo funkcii účtovník - ekonóm spol. **A., s.r.o., B., D.**, so samostatným dispozičným právom k účtu spol. **A., S.r.o., č. X.** vedenom v **S., a.s.**, vybrala z neho v rôznych pobočkách **S., a.s. v B.** dňa 10.01.2005 sumu 20.000,- Sk, dňa 20.01.2005 sumu 20.000,Sk, dňa 25.01.2005 sumu 50.000,-Sk, dňa 04.02.2005 sumu 20.000,-Sk, dňa 11.02.2005 sumu 50.000,-Sk, dňa 17.02.2005 sumu 20.000,-Sk, dňa 03.03.2005 sumu 60.000,-Sk, dňa 08.03.2005 sumu 20.000,-Sk, dňa 15.03.2005 sumu 100.000,-Sk, dňa 16.03.2005 sumu 50.000,-Sk, dňa 17.03.2005 sumu 50.000,-Sk, dňa 18.03.2005 sumu 55.000,-Sk, dňa 29.03.2005 sumu 70.000,-Sk, dňa 31.03.2005 sumu 20.000,-Sk, dňa 01.04.2005 sumu 30.000,-Sk, dňa 04.04.2005 sumu 20.000,-Sk, dňa 05.04.2005 sumu 50.000,-Sk, dňa 06.04.2005 sumu 50.000,-Sk, dňa 11.04.2005 sumu 50.000,-Sk, dňa 13.04.2005 sumu

50.000,-Sk, dňa 14.04.2005 sumu 100.000,-Sk, dňa 15.04.2005 sumou 20.000,-Sk, dňa 25.04.2005 sumu 20.000,-Sk, dňa 28.04.2005 sumu 50.000,-Sk, dňa 29.04.2005 sumu 100.000,-Sk, dňa 02.05.2005 sumu 100.000,-Sk, dňa 09.05.2005 sumu 50.000,-Sk, dňa 12.05.2005 sumu 100.000,-Sk, dňa 13.05.2005 sumu 20.000,-Sk, dňa 17.05.2005 sumu 50.000,-Sk, dňa 19.05.2005 sumu 50.000,-Sk, dňa 23.05.2005 sumu 50.000,-Sk, dňa 26.05.2005 sumu 20.000,-Sk, dňa 30.05.2005 sumu 20.000,-Sk, dňa 31.05.2005 sumu 5.000,-Sk, dňa 02.06.2005 sumu 100.000,-Sk, dňa 03.06.2005 sumu 40.000,-Sk, dňa 08.06.2005 sumu 50.000,-Sk, celkovú sumu výberov 1.800.000,-Sk priebežne nezaúčtovala na ťarchu účtu X. t.j. do pokladne spoločnosti A., s.r.o., ale dňa 15.06.2005 túto sumu zaúčtovala v prospech účtu X. - ostatné pohľadávky voči spoločníkovi, v účtovníctve s označením Ing. L. R. - pôžičky, teda ako fiktívnu pohľadávku voči Ing. L. R., pretože prvotný doklad k takejto účtovnej operácii sa v účtovníctve spoločnosti A., s.r.o. nenachádza, finančné prostriedky v sume 1.800.000,-Sk (59.749,05 Eur) si prisvojila a spôsobila tak týmto konaním poškodenej spoločnosti A. s.r.o., B., D. škodu vo výške 1.800.000,-Sk (59.749,05 Eur),

II.1. vo funkcii účtovník - ekonóm spol. A., s.r.o., B., D., so samostatným dispozičným právom k účtu spol. A., s.r.o., č. X. vedenom v S., a.s., vybrala z neho v rôznych pobočkách S., a.s. v B. dňa 03.01.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 09.01.2006 sumu 50.000,-Sk, dňa 11.01.2006 sumu 50.000,-Sk, dňa 20.01.2006 sumu 50.000,-Sk, dňa 24.01.2006 sumu 20.000,-Sk, dňa 30.01.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 31.01.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 03.02.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 22.02.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 27.02.2006 sumu 70.000,-Sk, dňa 09.03.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 15.03.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 31.03.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 05.04.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 11.04.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 13.04.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 26.04.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 27.04.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 28.04.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 16.05.2006 sumu 30.000,-Sk, dňa 23.05.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 24.05.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 01.06.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 02.06.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 15.06.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 16.06.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 22.06.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 27.06.2006 sumu 50.000,-Sk, dňa 24.07.2006 sumu 50.000,-Sk, celkovú sumu výberov vo výške 2.470.000,-Sk (81.988,98 Eur) nezaúčtovala do pokladne spoločnosti A., s.r.o. na ťarchu účtu č. X., nevystavila k týmto výberom príjmové pokladničné doklady a finančné prostriedky v sume 2.470.000,-Sk (81.988,98 Eur) si prisvojila,

II.2. vo funkcii účtovník - ekonóm spol. A., s.r.o., B., D., so spoludispozičným právom

k účtu spol. A., s.r.o., č. X. vedenom v D., a.s. vybrala z pobočky tejto banky v B. na ul. D. dňa 06.03.2006 sumu 30.000,-Sk, dňa 16.03.2006 sumu 50.000,- Sk, dňa 20.03.2006 sumu 40.000,-Sk, dňa 23.03.2006 sumu 50.000,-Sk, celkovú sumu výberov vo výške 170.000,- Sk (5.642,97 Eur) nezaúčtovala do pokladne spoločnosti A., s.r.o. na ťarchu účtu č. X., nevystavila k týmto výberom príjmové pokladničné doklady a finančné prostriedky v sume 170.000,-Sk (5.642,97 Eur) si prisvojila,

II.3. vo funkcii účtovník - ekonóm spol. A., s.r.o., B., D., so spoludispozičným právom k účtu spol. A., s.r.o., č. X. vedenom v D., a.s. vybrala z pobočky tejto banky v B. na ul. D. dňa 30.01.2006 sumu 40.000,-Sk, dňa 06.02.2006 sumu 30.000,Sk, dňa 16.02.2006 sumu 50.000,-Sk, dňa 28.03.2006 sumu 20.000,-Sk, dňa 21.04.2006 sumu 50.000,-Sk, dňa 28.04.2006 sumu 100.000,-Sk, dňa 30.05.2006 sumu 50.000,-Sk, celkovú sumu výberov vo výške 340.000,-Sk (11.285,93 Eur) nezaúčtovala do pokladne spoločnosti A., s.r.o. na ťarchu účtu č. X., nevystavila k týmto výberom príjmové pokladničné doklady, ale sumu 240.000,- Sk zaúčtovala ako úhradu fiktívnej dodávateľskej faktúry č. X. spoločnosti A., s.r.o. z roku 2003 a sumu 100.000,-Sk zaúčtovala ako úhradu faktúry č. X. spoločnosti I., s.r.o., vystavenú dňa 19.08.2003 na sumu 331.408,80 Sk, pričom táto suma už bola uhradená na základe zálohovej faktúry spoločnosti I., s.r.o. č. X. spoločnosťou A., s.r.o. prevodným príkazom dňa 15.08.2003 a finančné prostriedky v sume 340.000,-Sk (11.285,93 Eur) si prisvojila a svojim konaním poškodenej spoločnosti A., s.r.o. B., D. spôsobila v bode II.1, II.2, II.3 škodu vo výške 2 980 000 Sk (98 917,88 Eur).

Za uvedené trestné činy bol obvinenej A. S. podľa § 213 ods. 3, § 41 ods. 2, § 38 ods. 2, § 37 písm. h/, § 36 písm. j/ Tr. zák. účinného od 1. januára 2006 uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere osem rokov a dva mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného od 1. januára 2006 bola obvinená zaradená na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obvinenej uložená povinnosť nahradiť škodu poškodenému A., s.r.o. B., D., IČO: X. v sume 158 666,93 eur.

Proti uvedenému rozsudku podala obvinená v zákonnej lehote odvolanie.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 6. septembra 2012, sp. zn. 4 To 52/2012, podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie obvinenej.

Voči uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6. septembra 2012, sp. zn. 4 To 52/2012, podala obvinená A. S. prostredníctvom obhajcu dňa 20. marca 2013 dovolanie s dovolacími dôvodmi podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por. Poukázala na to, že v trestnom konaní proti nej bolo zásadným spôsobom porušené jej právo na obhajobu a na spravodlivý proces, ktorého imanentným prvkom je právo obvineného domáhať sa, aby sa súd dôsledne vysporiadal so zásadnými námietkami proti obžalobe a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Poukázala na tvrdenie, že skutkov kladených jej za vinu sa nedopustila. Najzávažnejšie pochybenie súdov spočíva v tom, že absolútne nebolo zistené, či peniaze v spoločnosti A. s.r.o. skutočne chýbali, a či sa skutok, pre ktorý sa viedlo trestné konanie, stal. Je možné spochybňovať správnosť vedenia účtovníctva, chybne vykonané zaúčtovanie však nie je možné stotožniť s odcudzením, resp. spreneverou prostriedkov, čoho sa nedopustila. Prvostupňovému i odvolaciemu súdu vytkla nevysporiadanie sa s troma rôznymi závermi znakov v znaleckých posudkoch o výške prostriedkov, ktoré mali v pokladni spoločnosti A. chýbať. Súdom vytkla nesprávne vyhodnotenie dôkazov a na to nadväzujúce nesprávne právne posúdenie, keď skutok v jeho popise neobsahuje všetky znaky objektívnej a subjektívnej stránky trestného činu. Argumentuje tým, že tak trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. c/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005, ako aj zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2006, vyžadujú na naplnenie znakov skutkovej podstaty úmyselné konanie páchatel'a, ktorý si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobí takým konaním značnú škodu. Škoda je zmenšením majetku poškodeného o čiastku vyjadriteľnú v peniazoch. V jej prípade nikto objektívne bez akýchkoľvek pochybností nepreukázal, že skutočne prevzala peňažné sumy tak, ako sa jej to kládlo za vinu a tieto si ponechala. „Skutok“, ktorý mal byť vykonaným dokazovaním zistený, nenapĺňa znaky skutkovej podstaty trestných činov, ktorými bola uznaná vinnou. Vyjadrila názor, že voči jej osobe sa nepostupovalo podľa základných zásad trestného konania, keď okolnosti, ktoré by svedčili v jej prospech orgány činné v trestnom konaní neobjasňovali (nezisťovali majetkové pomery, doterajší spôsob života, ktorý by nasvedčoval schopnosti páchať akúkoľvek trestnú činnosť). V dovolaní tiež namietala, že podľa § 287 ods. 1 Tr. por. možno uložiť obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému škodu, ak tomu nebráni zákonná prekážka. Právoplatný exekučný titul, ktorým je notárska zápisnica zo dňa 30. októbra 2006, je zákonnou prekážkou preto, aby súd

v trestnom konaní uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému škodu. Preto výrok rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 24. novembra 2011, sp. zn. 1 T 109/2009, o povinnosti nahradiť poškodenému škodu je nezákonný a založený na nesprávnom právnom posúdení veci.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v dovolaní dovolateľka tvrdila, že citovanými právoplatnými rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava II a Krajského súdu v Bratislave bol porušený zákon v jej neprospech. Navrhla preto, aby dovolací súd zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 24. novembra 2011, sp. zn. 1 T 109/2009 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 6. septembra 2012, sp. zn. 4 To 52/2012, a vrátil vec Okresnému súdu Bratislava II na nové prejedanie a rozhodnutie.

Okresný prokurátor Bratislava II k podanému dovolaniu A. S. zaujal stanovisko, ktoré písomne doručil súdu prvého stupňa dňa 24. apríla 2013. Námietku A. S. o porušení jej práva na obhajobu považuje za nedôvodnú. Súd prvého stupňa i odvolací súd sa pri rozhodovaní v merite veci dôsledne vysporiadali so všetkými námietkami obvinenej uplatnenými v trestnom konaní.

Za nedôvodnú považuje aj námietku odsúdenej, že súdy vec nesprávne právne vyhodnotili. Na zistený skutkový stav použili správnu právnu normu a túto aj správne aplikovali. Výroky o vine, treste a náhrade škody zodpovedajú zistenému skutkovému stavu a sú v súlade so zákonom. Poukazuje na to, že zistenie a vyhodnotenie skutkového stavu je výlučne v kompetencii súdu prvého stupňa, resp. odvolacieho súdu a nie je dôvodom na zrušenie právoplatného rozhodnutia v dovolacom konaní. K námietke týkajúcej sa náhrady škody prokurátor poukázal na to, že obvinená v priebehu trestného konania namietala, že uznanie dlhu formou notárskej zápisnice vykonala pod nátlakom a za predpokladu napadnutia uvedeného uznania dlhu zo strany obvinenej, je logické zaviazať ju k náhrade škody v adhéznom konaní.

Navrhol preto, aby dovolací súd dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Splnomocnenec poškodeného A. s.r.o. podal k predmetnému dovolaniu na súd prvého stupňa dňa 2. mája 2013 písomné vyjadrenie, v ktorom poukázal na zákonné rozhodnutia súdov prvého a druhého stupňa a so správnym právnym posúdením skutku a uložením

primeraného trestu, ktorý by bol ďaleko prísnejší, ak by išlo o jeden trestný čin obvinenej. Navrhol súdu odmietnuť dovolanie, pretože nie sú splnené dôvody dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.) osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 1 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že obvinená pred podaním dovolania využila svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvinenou A. S. nie je dôvodné, a preto ho podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia. Dôvody dovolania sú, v porovnaní s dôvodmi zakotvenými pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, podstatne užšie.

Dovolateľkou uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. vyžaduje, aby bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Nie je ním len všeobecné právo obvineného zvoliť si obhajcu a radiť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánom činných v trestnom konaní (§ 34 Tr. por.) a súdu, ktoré právo obvinenej bolo v celom konaní zachované (obvinená mala zvoleného obhajcu na plnú moc), ale aj právo na navrhovanie dôkazov priamo obvineným - § 34 ods. 1 Tr. por., alebo prostredníctvom obhajcu - § 44 ods. 2 Tr. por. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 208 Tr. por. vo vzťahu k ukončeniu prípravného konania a § 274 ods. 1 Tr. por. vo vzťahu

ku skončeniu dokazovania na hlavnom pojednávaní súdu). Nemožno však úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dokazovania nevyhovelo. V trestnej veci obvinenej A. S. bolo niekoľko medzníkov pre uplatnenie práva navrhovania dôkazov. Obvinená a jej obhajca toto právo neuplatnili pri oboznámení s výsledkami vyšetrovania (č. l. 1206 spisu), pri výzve súdu na uplatnenie vykonania dôkazov pred predbežným prejednaním obžaloby (1207 spisu), na podnet súdu pred skončením dokazovania na hlavnom pojednávaní dňa 24. novembra 2011 (č.l. 1356 spisu), ani v písomne odôvodnenom odvolaní (č.l. 1402 – 1404, 1425-1427 spisu) a na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu (č.l. 1423 – 1424 spisu). Návrhy na doplnenie dokazovania výsluchmi svedkov v konaní súdu prvého stupňa, z predbežného prejednanía obžaloby a hlavného pojednávania boli súdom akceptované a navrhnutí svedkovia boli vypočutí. Súd tak postupovali v súlade s Trestným poriadkom a nemožno preto akceptovať dovolateľkou vytýkané porušenie jej práva na obhajobu v súdnom a aj v prípravnom konaní.

Dovolateľka pod dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zaradila jej hodnotenie dôkazov a výtku prvostupňovému a odvolaciemu súdu, že sa s dôkazmi a ich rôznorodosťou, najmä vo vzťahu k znaleckým posudkom, nesprávne vysporiadali a nezisťovali, či peniaze v spoločnosti A. chýbali. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah (naviac počas dokazovania obhajobou nenamietaný) vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. (orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán) o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Druhým dovolacím dôvodom uplatneným obvinenou je ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., to znamená, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bola obvinená uznaná za vinnú, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku (súdu prvého stupňa) vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušných trestných činov.

Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní, ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť, bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Len opačný prípad – nesprávna subsumpcia – odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Dovolateľkou uplatnené argumenty odôvodňujúce nesprávnosť právneho posúdenia žalovaných skutkov odvodené od vlastného hodnotenia v konaní vykonaných dôkazov, bez zohľadnenia skutkových zistení a skutkových záverov súdov v pôvodnom konaní spolu s poukazom na nepresvedčivosť obsahu dôkazov a tendenčnosť nositeľov dôkazov (výpovedí svedkov), predstavujú len namietanie skutkových zistení, ktoré sú v dovolacom konaní neprípustné. Skutkové zistenia a v tomto smere aj hodnotenia vykonaného dokazovania súdov prvého a druhého stupňa sú pre dovolací súd záväzné a tento nemôže na nich nič meniť. Nemožno sa preto úspešne v dovolacom konaní domáhať revidovania vyhodnotenia dôkazov ohľadom výberu finančných prostriedkov obvinenou z bánk, prehodnotenia dôkazov o nepoužití vybraných finančných prostriedkov obvinenou z účtov poškodenej spoločnosti z bánk v prospech tejto spoločnosti, či iného pohľadu obvinenej na hodnotenie záverov znaleckých posudkov oproti vyhodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov uvedenými a vyhodnotenými v ich rozhodnutiach odlišne s predstavou obvinenej. Z rozsudku súdu prvého stupňa a ustálených skutkov, ktoré zamietnutím odvolania odvolacím súdom ostali

nezmenené, vyplýva výber finančných prostriedkov v tam uvedených sumách obvinenou A. S. z účtov poškodenej spoločnosti A., s.r.o. B., ich nepoužitie v prospech tejto spoločnosti a prisvojenie si ich a tým spôsobenia značnej škody v bode I. a značnej škody v bodoch II.1, II. 2, II. 3 výrokovej časti (skutkových vetách) rozsudku súdu prvého stupňa, čo zodpovedá znakom skutkových podstat pokračovacieho trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. c/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. (účinného do 31. decembra 2005) v bode I. a pokračovacieho zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. (účinného od 1. januára 2006) v bodoch II.1, II.2,II.3, tak ako to právne správne kvalifikoval súd prvého stupňa a v odôvodnení svojho rozsudku (č.l. 1394 spisu) aj vyargumentoval absenciou objektívnej súvislosti medzi skutkami I. a II. 1, II. 2, II.3 v čase spáchania skutkov a v spôsobe ich spáchania. Nemožno sa však stotožniť s argumentom použitým súdom prvého stupňa, že všetky skutky neposudzoval ako jeden pokračovací trestný čin aj z dôvodu, že pri nevyhnutnom použití asperačnej zásady, by to bolo pre obvinenú nepriaznivejšie. Použitie tejto zásady a ukládanie trestov pri kumulácii trestných činov nie sú zákonným znakom pre posúdenie skutkov ako pokračovací trestný čin v zmysle § 122 ods. 10 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. v znení noviel (toto ustanovenie treba aplikovať vzhľadom k tomu, že skutok v bode II. s prísnejšou právnou kvalifikáciou trestného činu spadá pod pôsobnosť trestného zákona č. 300/2005 Z.z. v znení noviel), keďže tento znak je viazaný na spájanie čiastkových útokov toho istého páchatel'a objektívnou súvislosťou v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívnou súvislosťou, najmä jednotiacim zámerom páchatel'a. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako exkurz poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2013, PL. ÚS 106/2011, o nesúlade § 41 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov v časti textu „súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ s článkom 1 Ústavy Slovenskej republiky, a na to nadväzujúcu možnú obnovu konania v konkrétnej trestnej veci, čo však nie je predmetom samotného dovolania.

Podstatou podaného dovolania v časti poukazujúcej na dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je teda evidentne snaha dosiahnuť, aby dovolací súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe ich iného hodnotenia dospel k odlišným skutkovým záverom, než urobili prvostupňový a odvolací súd.

Dovolateľka v podanom dovolaní namietala aj nezákonnosť výroku rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade škody, na základe ktorého jej bolo podľa § 287 ods. 1 Tr. por.

uložené nahradiť poškodenému škodu, pre existenciu zákonnej prekážky, ktorou je, ako exekučný titul, notárska zápisnica zo dňa 30. októbra 2006 o uznaní dlhu a jej vykonateľnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že podľa § 41 ods. 2 písm. c/ zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) „podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila.“ Notárska zápisnica z 30. októbra 2006 (č.l. 133 a nasl. spisu) uvedené zákonné náležitosti obsahuje. Právny dôvod je v zápisnici vymedzený „skutkom“: „od 3. januára 2006 do dnešného dňa neoprávnene z bankového účtu oprávnenej osoby odcudzila, a tým spreneverila finančnú hotovosť vo výške 5 000 000 Sk (päť miliónov slovenských korún). Z časového hľadiska sa takto vymedzený „skutok“ prekrýva so skutkom II.1, II.2, II.3 uvedeným v rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 24. novembra 2011, sp. zn. 1 T 109/2009, nie však so skutkom uvedeným v bode I. tohto rozsudku (ten je časovo vymedzený od 10. januára 2005 do 8. júna 2005, resp. 15. júna 2005). Z hľadiska výšky finančných prostriedkov takto notárskou zápisnicou vymedzený „skutok“ presahuje výšku škody v bodoch II.1, II.2, II.3 citovaného rozsudku. Rozhodovanie o náhrade škody (§ 287, § 288 Tr. por.) je rozhodovaním na základe procesných ustanovení. Z hľadiska dovolacieho konania ho preto nemožno úspešne subsumovať pod uvedený dovolací (hmotnoprávny) dôvod § 371 od. 1 písm. i/ Tr. por., ale ani žiaden z procesno právnych dôvodov dovolania uvedených v § 371 písm. a-g/, j/, k/ Tr. por. Nemôže byť preto predmetom rozhodnutia v dovolacom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky však pre úplnosť dodáva, že rozhodnutie súdu prvého stupňa o uložení obvinenej náhrady škody voči poškodenej spoločnosti je vecne aj právne dôvodné, nie však pre spochybnenie predmetnej notárskej zápisnice obvinenou pre údajný fyzický a psychický nátlak voči nej, ako to vyargumentoval odvolací súd v uznesení o zamietnutí odvolania obvinenej zo dňa 6. septembra 2012, sp. zn. 4 To 52/2012 (strana 10 uznesenia). Dôvodom je skutočnosť, že medzi „skutkom“ uvedeným v predmetnej notárskej zápisnici pre jeho nekonkrétnosť – absenciu znakov vymedzujúcich skutok – v konkrétnom prípade, miesta, označenia banky, upresnenia času, výšky finančných výberov, spôsobu konania obvinenej – tak, aby nemohol byť zameniteľný s iným skutkom, a skutkami uvedenými v citovanom rozsudku súdu prvého stupňa, nemožno jednoznačne a bez pochybností preukázať totožnosť s následkom jednoznačnej nepreukaznosti toho, že exekučný titul na základe notárskej zápisnice a exekučný titul na základe rozhodnutia súdu (o náhrade škody) sú odrazom

totožného konania (skutku) obvinenej A. S., ktoré bolo predmetom odsudzujúceho rozsudku prvostupňového súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. júna 2013

JUDr. Peter K r a j č o v i č , v.r.
predseda senátu

Vyhotovil: JUDr. René Štepánik

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková